

[Poulsgaard]

kan sige det, fordi de har nået en bestemt alder? Der er da også andre folk, der får børn i en moden alder, og de klarer det da godt. Men når man står med sådan et ægtepar, der vitterlig ønsker at få et barn, og de efterhånden er ved at være fuldstændig desparate, så er den lovgivning, vi har, og den lovgivning, der nu lægges op til, alt, alt for streng. Man burde gå den stik modsatte vej og løse op, sådan at det blev betydelig nemmere at få et adoptivbarn, end det er nu.

Alene af den grund kan vi ikke støtte lovforslaget. Der er alt for meget formynderisk i det; der er alt for mange, der er for kloge både på vegne af børnene og dem, der ønsker børnene; der er alt for mange myndigheder, der skal høres. Og somme tider har man indtryk af, at hvis der er et par, der ikke er så velformuleret, ikke er så pænt klædt, som måske andre er, og der er visse andre ting, så er det på forhånd en anstødssten hos disse bevilgende myndigheder. Det er i hvert fald noget, jeg har oplevet gang på gang. Folk har siddet hos mig og har villet have mig til at hjælpe, men man kunne ikke hjælpe.

Så kommer vi til de såkaldte rugemødre. Ja, enten vi kan lide det eller ej, så går teknikken jo sin sejrsgang – og det er jo teknik, det her – og man har altså nu fået muligheder for at hjælpe barnløse ægtepar. Det lyder selvfølgelig usmageligt, når man siger, at man sælger børnene og man stiller sin krop til rådighed mod betaling – det er jo altså kvinden i den henseende – men jeg er i hvert fald fuldstændig enig med VS' ordfører, hr. Lenger, der sagde, at det må være op til den enkelte selv at afgøre; det kan vi ikke forbyde og skal heller ikke forbyde. Hvis vi kan hjælpe barnløse ægtepar på den måde og de parter, der er involverede, ellers kan finde ud af det, så synes jeg altså ikke, at det er noget, folkettinget skal blande sig i, ud over at det skulle lette forholdene så meget som muligt for de mennesker, der ønsker den form, og dem, der hjælper de mennesker til at få et barn.

Det lyder så smukt, når man fra kristeligt folkeparti hele tiden siger: det er barnets tarv; ja, vel er det barnets tarv, men det er søreme også disse mennesker, der så brændende ønsker sig et barn, man skal tænke på. Så også her må vi med beklagelse sige, at vi ikke kan støtte lovforslaget.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er jo fremgået af de indlæg, der har været fra ordførerne, at der er en meget, meget betydelig tilslutning til dette lovforslag.

Der er tilslutning til afsnittet om adoptionsformidling, det havde jeg også ventet. Det er jo en videreførelse af den liberalisering, vi gennemførte i adoptionsloven for et par år siden, og derfor har jeg lidt vanskeligt ved at forstå hr. Poulsgaards sidste bemærkninger, for jeg mener bestemt ikke, man kan sige, at der hermed er sket noget restriktivt i adoptionstilfælde; jeg mener, man kan sige tværtimod.

Det, hr. Poulsgaard var inde på, var jo et andet problem, nemlig at der er flere, der ønsker at adoptere, end der har været mulighed for at give adoptionsbørn, og det har jo ikke noget at gøre med, om vi ønsker at undersøge det ene eller det andet. Det er simpelt hen således, at hvis ikke vi foretog nogle undersøgelser, kunne give visse garantier over for de lande, hvorfra adoptivbørnene kommer, så havde vi ikke mulighed for at få dem her til landet, og så vil der altså være endnu færre af de adoptivforældre, der er i dag, der kunne få deres ønske om at få et adoptivbarn opfyldt. Det var jo heller ikke så meget i forbindelse med lovforslaget, hr. Poulsgaard udtalte dette, men jeg synes, det er rigtigt, at vi sætter det på plads. Her er der altså tale om en lovgivning, der er helt i pagt med den liberalisering, som folkettinget gennemførte for et par år siden.

Dernæst om spørgsmålet surrogatmødre eller rugemødre. Navnet synes hr. Leif Hermann ikke om, hvad enten man anvender det ene eller det andet; det gør jeg heller ikke. Jeg ser da gerne, vi finder et andet, men det er svært. Erstatningsmødre ville i hvert fald være lige så forkert et udtryk som de andre, for det kunne tyde på, at der bare blev bragt et barn hen til nogle mennesker, der så skulle afhjælpe noget. Men det er jo ikke tilfældet. Det, det drejer sig om i disse tilfælde, som vi alle anerkender, at man er nødsaget til ikke at gribe ind over for, det er jo netop forældre, der ikke kan få børn selv, men ønsker at få et barn. Det er altså et ønske, der bliver opfyldt, i deres situation.

Jeg er meget taknemmelig for den tilslutning, der blev givet til lovforslaget, og jeg skal ikke komme nærmere ind på de betragt-